

[Hartvig Frisch.]

September, og Landbruget bør med Interesse imødes Forslag, der fører til en hurtig Konvertering.“

Tja, det er nydeligt, naar man tænker paa, at denne Mand har været bestemmende for Venstres Stilling i Landstinget, han har Ansvaret for Venstres Stilling, og saa træder han nu frem og taler til de jyske Gaardmænd om, at man med Beklagelse maa se, at Konverteringen ikke blev til noget. Og paa lignende Maade, naar denne Mand, der dog skulde kende sit Ansvar, taler om Kulhandelen og saa siger, at Regeringen spurgte —

„Vi svarede, at dersom der ikke var anden Udvej, kunde vi give Tilslutning. Det er en Selvfølge, at vi ikke turde tage Ansvaret for at fremkalde den Standsning i vort Salg af Landbrugsvarer til Tyskland, som en Nægtelse kunde have givet Anledning til.“

Men selvfølgelig, Kappen skal være paa begge Skuldre, saadan bæres Kapper jo i øvrigt bedst — det skal selvfølgelig være saaledes, at Venstre Dagen efter, at man har tiltraadt Ordningen, kan angribe Regeringen for det og drage ud og sige til Befolkningen: Vi kunde ikke tage Ansvaret for at nægte Tilslutning, men selvfølgelig var det en fuldkommen vanvittig Ordning. Det forekommer mig, at det vilde være paa sin Plads, om det danske Landbrug fandt en Repræsentant, der vilde tale lidt mindre med to Tunger, og som klarere og paa mere saglig Maade vilde tage Stilling til disse for Landbruget saa vigtige Erhvervsspørgsmaal.

Idet jeg forlader dette erhvervspolitiske Omraade, vil jeg gaa over til en anden Side af dansk Erhvervspolitik, som vedrører Kampen mod Arbejdsløsheden, og jeg vil gerne i denne Forbindelse over for Regeringen udtrykke min Glæde ved de Udtalelser, der fremkom i Aabningstalen om dette Spørgsmaal, hvor den højtærede Statsminister dels udtalte, at man fra Regeringens Side ønskede at hjælpe de langvarigt arbejdsløse, dels omtalte Grundforbedringsloven, som der allerede er fremsat Forslag om, og hvor den højtærede Statsminister desuden udtalte, at hvis disse Foranstaltninger ikke i tilstrækkelig Grad kunde raade Bod paa Ondet, maatte man tage Spørgsmaalet om en midlertidig Forkortelse af Arbejdstiden i Betragtning.

Med Hensyn til Sociallovgivningen kan jeg ogsaa takke for den Udtalelse, der fremkom om, at Omraader af Sociallovgivningen trænger til Revision. Vi har jo allerede i

sidste Samling beskæftiget os med Revisionsforslag her i dette Ting, og Statsministeren fremhævede, at særlig Forholdene for Aldersrentenyderne gjorde en Revision stærkt paakrævet.

Med Hensyn til det finanspolitiske Spørgsmaal vil jeg gerne udtrykke min store Glæde baade over det Regnskab, der er aflagt, og over det Budget, der er forelagt. Jeg synes, at man fra demokratisk Side med stor Tilfredshed kan se, at det Finansstyre, som har været udøvet fra de to Regeringspartier i en saa lang Periode som fra 1929 indtil nu, har været præget af Sundhed, præget af Balance og af en Vilje til altid at have Overensstemmelse mellem Indtægter og Udgifter. Naar man ser paa Regnskabsaflæggelserne fra Aaret 1929 og indtil nu, vil man erfare, at Regnskabsaaret 1929—30 viste et Overskud paa 12 Mill. Kr., 1930—31 et Overskud paa 25,6 Mill. Kr., 1931—32 et ganske ubetydeligt Overskud, nemlig kun 89 000 Kr., altsaa praktisk talt 0, og 1932—33 et Overskud paa 7,8 Mill. Kr.; saa kommer Ulykkesaaret 1933—34, hvor Virkningerne fra Krisens værste Tid melder sig, med minus 16,5 Mill. Kr. Derefter 1934—35 et Overskud paa 18,2 Mill. Kr. og 1935—36 et Overskud paa 13,4 Mill. Kr. Naar man lægger disse Tal sammen, betyder det — idet Underskuddet selvfølgelig fradrages —, at der i disse Aars Finansstyre har været et Regnskabsoverskud paa Driften paa 60,5 Mill. Kr. Naar man samtidig ser paa den anden Side af Sagen, paa den danske Stats Kapitalstatus, viser det sig, at der i de Kilder, man har til sin Raadighed, Statistisk Aarbog og andre Værker, kommer en Vanskelighed ved at opgøre Statens Nettoformue, idet man nemlig paa et bestemt Punkt i Aarrækken bryder af fra den Opstilling, man hidtil har benyttet, og gaar over til en anden. Jeg vil derfor i de Bemærkninger, jeg her gør, nøjes med at henholde mig til de 3 sidste Aar, som er opgjort efter den nye Opstilling, og blot angive Statusbevægelsen fra 1934 til 1936. Det viser sig da, at Nettoformuen i 1934 efter den nye Opstilling opgives til 267,6 Mill. Kr., i 1935 til 298,7 Mill. Kr. og i 1936 til 312,5 Mill. Kr. Og naar man sammenholder dette med Nettoformueopgørelsen fra de øvrige Aar, viser det sig, at det ikke er en tilfældig Stigning for de 3 sidste Aars Vedkommende, men en stadig fortsat Konsolidering af den danske Stats Kapitalstatus. Det er mig en Glæde at kunne udtale min Tak til den højtærede Finansminister, som i de senere Aar har været Lederen